

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: *Vass Erzsébet*
 Cím: *Végző nyomoruságban van az egyetemi ifjuság*
 Forrás: *Urradat*

Sp. (Hely) *1921. 9. 20* (Idő) (Köt. v. füz.) (Oldal)

Osztályozás

Tárgy *378.27*

Hely

Idő *"1921"*

Személy

Helyszám

Székesfővárosi házinomoda 1920

Végző nyomoruságban van az egyetemi ifjuság

Zsákok hordanak éjjel — Nem vizsgálhatnak a fölemelt vizsgadíjak miatt — Kétszeresre emelkedik a tandíj — Feloszlott a karhatalom

Körülbelül két év óta majdnem csupa katonarubás ifjakat láthattunk az egyetemen: a Tudományegyetem karhatalmi tagjai, nagyobbreszt leszerelt tisztek. Két évvel ezelőtt más nem is iratkozhatott be az egyetemre, csak a karhatalom tagjai, vagy akinek őt karhatalmi ajánlója volt. Bizonyos beosztás szerint teljesítettek szolgálatot 1200 K. havi fizetésért. A legtöbb hallgatónak ez volt az egyetlen keresetforrása, amely ha szükösen is, de lehetővé tette, hogy az ifjuság nagy tömege kiegyenlíthette elsörendü életszükségeit. Most, hogy a karhatalom feloszlott és a részükre folyósított összeg labilissá vált, az egyetemi ifjuság a legnagyobb nyomorba jutott.

A Magyar Egyetemek és Főiskolák Turul Szövetsége az egyetem új rektorához: Timon Ákoshoz nagyobb küldöttséggel járult, hogy tolmácsolja az ifjuság tiszteletét és szeretetét és egyben átnyújtotta a Magyar Egyetemek és Főiskolák ifjusága által augusztus 7-én lefolytatott diákragygyűlésen hozott memorandumot, amelyben a diákszociális helyzeteket ismerlelik, tanulmányi segélyt, s a **horribilis tan- és vizsgadíjak leszállítását** kérik. Az új rektor a legmeszebbmenő támogatását ígerte. Amint értesültünk, a küldöttség a kultuszmi-

nisztet is fel fogja keresni ebben az ügyben. A magyar diákságnak rettenetes nélkülözéséről számol be ez a memorandum. Jelenleg az egyetemek és főiskolák ifjusága lerongyolt, becsült arcu, teljesen eleszázott. Azok a tényezők, kik a tulajdonképpeni egyetemi ifjuságot képviselik, a következő elemekből állanak:

1. A menekültek hatalmas tömege.
2. Köztisztviselők gyermekei.
3. Munkások és kisiparosok gyermekei.
4. Egy pár szerencsésebb körülmények között élő egyetemi hallgató, kiknek anyagi fedezetük tanulmányaik folytatására tényleg meg van — de ezek száma elenyészően csekély.

A menekültek minden anyagi támogatás nélkül, *egyes közműrományok morzsáiból tengetik életüket*, a köztisztviselők kicéhezeti, lerongyolódott gyermekei a végnélküli borzalom közepette, kénytelenek átlépni otthonuk küszöbét, mert örökké halandniok kell, hogy a nyomor kutyája miként ugat be ablakukon és látniok kell odahaza a kendözött, agyonlakart szegénységet. A rubájuk, cipőjük már nem is foltozott, mert a folt mellett egyéb rongyokra szakadt. Hogy az életszükséglet minimálisra

redukált követelményeit valahogy mégis kitudják csikarni a mostoha sorsból, elvállalnak mindenféle becsületes munkát, amely remélhetőleg ugyan az egyetemi hallgatók állásának megábrándítását.

Van pl. olyan, ki éjjel a Dunaparton zsákol, fátelpeken fát vágnak, házalók módjára vigalmi jegyeket árulnak a részükre juttatott nyereség silány reményében, de ezek még a szerencsésebbek, mert *vanrak, kik a legnagyobb erőfeszítés árán sem tudnak munkához jutni*. Bizonytalan hírek szerint az eddig fennálló karhatalmi díjak formájában adott segítség helyett diákokthozakat és menzákát állítanak föl. Ez azonban a legtávolabbról sem oldaná meg a krízist, mert ez mellett még sok elsörendü életszükséglet van, melynek kielégíthetősége egyenlő a zűllésre jutott étellel. Itt van pl. a felférnemű mosatás (a menekülteknél) a rubázkodás, könyvek, tandíj, vizsgadíjak stb. A hamarjában átalakított tömeglakások különben sem volnának megfelelők a komoly, tanulniakaró ifjuságnak, mert a nyugodt otthont nem biztosítják, legfölsőbb a tudóvész melegágyát vetnék meg vele.

Legjobb megoldás lenne, ha a karhatalmi illetményeket továbbra is folyósítanák tanulmányi segély alakjában.

A másik súlyos kérdés a megdöbentően fölemelt tan-, vizsga- és szigorlati díjak. Tandíj félévre 582 K. szigorlati díj 400—600 K. A diákság ezt semmi körülmények között sem bírja megfizetni. Szállítsák le a tandi-

jat, vagy tegyék lehetővé annak rész-
letben való fícelését. Igen sokan fél-
őveket veszítenek amiatt, hogy a szi-
gorlati díjat nem tudják megfizetni.

Ez a magyar ifjuság, kiknek idegeit
drótkadályok zöngése kuszálta össze,
ez a magyar ifjuság a mindennapi ke-
nyér keserves megszerzése után szalad-
gál, hogy nyomorult életét injekciósze-
rűen egy nappal meghosszabbíthassa,
ez a magyar ifjuság a mulában nyu-
godtan tanulókkal szemben kitünteté-
sos eredményeket, igaz, nem mulathat
föl, de mégis a nagy átlag becsületes
munkájával az Egyetemek megkívánt,
kielégítő eredményét föl tudta mutatni.

Ilyen körülmények között a magyar
középosztály nem tud eleget tenni az
illetékek súlyos kívánalmainak, a jól
fölfogott magyar fajiság érdeke pedig
az értékes, de szegény magyar közép-
osztály, szegény magyar fajta istápo-
lását is megkívánja.

Mert mi az országunk állapota jelen-
leg? Elítelt fajunk tragikus birkózása
a diadalit harsogó nyugattal. Új erő-
feszítésre van szükség, az akaraterős

lélek, egészséges kedély büszkeségére,
korlátlan harcikedvére... az ifjuságra.
Ifjuságra, amely nem ismeri az 50 szá-
zalék kiegyezés elegáns tónusát, de
meghajol, a hagyományos erkölcsi és
vallásos elvek, a törvény és rend előtt,
mert ezek a nagy nemzetek életerei,
küzd erői szerint a nemzeti munka
szolgálatában. Ez a munka mindent
követel: életet, intelligenciát, érzést és
főkép kitartást, állhatatosságot; jelent
harcot, elszántságot, életre menő küz-
delmet, melynek megvívásához erőt,
reményt, bizodalmat kitől várjunk,
ha nem az ifjuságtól, melynek lelké-
ben megvan ehhez a lendülethez szük-
séges belső rugalmasság. Engedjék hát
szóhoz jutni az ifjuság friss, merész
hangját ne csak akkor, mikor legbor-
zasztóbb percentben pusztult, nyomo-
rodott el a nagy világégésben, mert a
legderékabb volt, bátor, memes, tem-
peramentumos, hanem hallgassák meg
akkor is, mikor végső szükségtől kény-
szerítve kér. Hallgassák meg, míg nem
késő, segítsenek, míg lehet! Minden
erőnk az ifjuságban van, a rettenetes,
mindent elborító hamu alatt égő pa-
rázs a magyar ifjuság, tőle várunk
mindent, mert hiszen mástól kitől vár-
hatnánk?

Vass Erzsébet